

ли Церес, Помона, Мінерва, Прозерпина і інші, на звисках котрих інші часто звуть деякі продукти ніль та садів. Ті богині мальовано завжди в одєжі барви червоної, подібної до полуміни. І ту барву наслідували робітники в їхній одєжі, і їхніх символах і декораціях. То була улюблена барва римських плебев; то був емблем атенських бідаків.***) Барва та була так улюбленою для так званих низинних клас в Римі, що спісля того як їм дозволено вступати до армії) їхні вожди патріції приказували нераз закинути в ворожий табір кармазинові хоругви, щоб в сей спосіб заставити плебейський легіон до надлюдських змагань, задля відображення їхнього дорогого емблему. Узурпація червоної барви пануючими класами в Римі була лише одним із способів їхньої програми для розбиття комун і вирвання із серць робітників любови до тої барви. Пануючі класи знали, що любов робітників до червоної барви погасне, коли вони будуть бачити її на своїх вишискувачах, панах. Відтак плебеям заборонено законом уживати тої барви. §) Та заборона мала так подізнати на феїкіїських фарбарів, що вони нікому не відкрили і не передали тайни свого ремесла і она, як богато других штук, втрачена для нас. Червона барва відтак була заступлена пурпуровою. Тоді її повернуло ся давнє значінє і уживанє червоної барви, барви працюючої класи а не пануючої.

Для протівидріжненя від червоної барви, пануючі, "пільхотні роди" і попи почали уживати барви білої і блакитної, і уживали її через тисячки лїт. §*) Біла барва була відзнакою тих, що "не працюють, не плямлять ся грацею і — брн-

*) **) §*) — "Ancient Lowly."